

Iz spominov na babico.

II. ¹⁾

Za majnikom je prihajal tudi tiste čase mesec rženi cvet, a za njim mali in veliki srpan. Tedaj so počrnévale po gozdu sladke borovnice²⁾ rdečili se tréskovci³⁾ in ukusne jagode.

Otroci smo imeli praznik.

Sléharo popóludne smo se drevili kam za sv. Trojico brat in zôbat črnih in rdečih jagod. — Ali je imela naša babica tedaj preglávicó z meno! Kakor bi trenil, izginil sem jej včasih izpred očíj in z dóma. Ona pa me je klicala potém in klicala na vse pritége, češ, da ne morem biti daleč. A bil sem vže zdavna kje v Tičnici ter nabiral borovnic in tréskovcev in sladkih jagod.

In kadar sem se zopet prítihotapil k dómu, kaj menite, kako sva zaorala z babico? Vprašala me je, kje sem bil. Jaz pa sem povedal po pravici. Čémú bi legál? Greh bi bilo in še pomagalo ne bi nič! Zakaj da sem zôbal borovnice in jagode, o tem so pravili babici moji zobje in ustnice in brke okolo njih. Poredni otročaji smo bili: z borovnicami smo se čestokrat navlašč namazali.

Tedaj je imela babica dela dovôlj, da me je umila, ako me je sploh mogla ujeti in pripraviti k vodi. A da me je med umivanjem kar naprej karala, kdo bi jej zaméril? Takega poredneža! —

Nekoč pa sem prišel zeló lačen z jagodove bire. Toda naša babica je bila tistega dné nenavadno dobrovoljna. Na mojo prošnjo mi je prinesla iz omare kosec kruha, sedla k meni na travo ter dejala:

„Je-li, zôbal si rdeče jagode?“

„Rdeče, babica, in koliko jih je bilo!“

„A ti si tako lačen! Gledi, mari bi bil bral borovnice! Teh jê vsaj človek kdaj sit — jagod nikoli.“

„Zakaj nè, babica?“

„Čakaj, povem ti.“

Tedaj sem še globokeje zagriznil v svoj kosec ter zadovoljno uprl v babico svoje zvédavo oko.

Ona pa je pripovedovala:

„Nekdaj sta brala in zobala v gozdu deček in deklica: prvi jagode, druga borovnice. Po stezi pride drug deček — Jezus sam. Postoji pri dečku in pravi: „Deček, kaj zoblješ?“

Deček pa boječ se, da bi nepovabljenec ne jel na istem mestu brati jagod, odgovori: „Nič!“

„Torej bêri — nič!“ reče Jezus dečku in stopi k deklici.

„Kaj pa bereš ti?“ povpraša jo.

„Borovnice.“

„Naj so ti v slast!“ In deček izgine.

¹⁾ Glej 5. „Vrtčevo“ število, str. 82 in pripiši pod naslov „Iz spominov na babico“ rimsko štev. I. Pis.

²⁾ Pri nas imenujemo črne jagode — borovnice, rdeče samo jagode.

³⁾ Posebno debele jagode. Pis.

Od takrat jagode toliko teknejo, kakor bi zôbal nič, borovnic pa se je lahko nasititi.

Zdaj veš tudi, da ne smeš nikdar in nikjer in nikoli — legati!

Babica je odšla v kuhinjo.

Jaz pa sem še obsedel na travi. In kaj menite, kaj sem preudarjal? Čudil sem se, od kod vse to vé — ta naša babica!

In takrat je bilo, da sem začel borovnice še bolj ljubiti, da-si me je babica vselej potem, kadar sem jih zôbal — umila . . .

Mih. O. Podtrojški.



Psiček.

Nekem mestu je prebival v pritličji visoke hiše star ubožen črevljar. Siromak ni imel nikogar več na svetu. Pridno je šival in popravljaval obnošene čevlje, da si je v potu svojega obraza prislužil kosec kruha. Jedina zabava mu je bila suh psiček, ki je ž njim vred prenašal dobro in slabo, mraz in vročino, veselje in žalost. S tem psičkom se je ubogi črevljar večkrat pogovarjal in psiček mu je zrl v oči, kakor da bi razumel vsako besedo svojega gospodarja.

V prvem nadstropji je stanovala bogata vdova z hčerko Radivojko. Radivojka je bila sicer lepa, ali hudobna deklica. Ošabno je vihala svoj nosek, posmehovala se ubožeem in sovražila vsako žival. Ko je šla mimo črevljarjevega psička, vselej ga je sunila s svojim ličnim črevljičkom mej rebra, da je bédni psiček stisnil rep mej noge in evileč zbežal pod črevljarjev trinožni stolec.

„Gospica Radivojka,“ — dejal je nekoč črevljar nejevoljno, „kaj vam je vender storila uboga žival, da jo tako neusmiljeno psujete?“

„Gnjusi se mi!“ — odgovorila mu je ošabno, ne da bi ga pogledala.

„Kdo vé, če vam ne bode še kdaj koristila ta uboga žival,“ — zavrne jo nalahko starec. Radivojka mu ne da nobenega odgovora.

In glej čudo! Kakor da bi črevljar znal prorokovati.

Radivojka si je teden pozneje, ko je po stopnicah tekla, izpahnila nogo in si jo močno ranila. Zdravila niso dosti pomagala: noga je ostala otekla in majhna rana, ki se je bila prisadila, ni se hotela zaceliti. Velike skrbi je imela zaradi tega njena mati. Nekega dne sliši črevljarja pri odprtem oknu pogovarjati se z njegovim psičkom. Mej drugim mu reče: „Ako bi ne bila Radivojka tako ošabna, ponudil bi te njej za zdravnika. Tvoj pasji jezik ima čudno moč, da odpravlja otekline in celé rane. To se vé, usiljevati se nočeva nikjer, kaj nè, psiček moj?“ — In psiček je póluglasno zalajal, kakor bi hotel reči: dà, dà!

Takòj je povedala mati Radivojki, kaj se je črevljar pogovarjal s psičkom. Ali Radivojka ni hotela o psičku slišati ničesar. — Noga je bolj in bolj otekala in rana jo je vedno huje bolela. Ošabna gospica postane kmalu ponižnejša in nekega popóludne prosi mater, naj bi jej pripeljala črevljarjevega psička, da bi jej lizal bolno nogo.